U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **XIO.CZ, a. s.,** se sídlem Soběslavská 2064/48, Praha 3, zastoupena Mgr. Jiřím Prokopem, advokátem, se sídlem Jeseniova 837/10, Praha 3, proti žalovaným: **1) Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, **2) Finanční úřad pro Prahu 3,** se sídlem Drahobejlova 48, Praha 9, v řízení o kasační stížnosti žalobkyni ustanoveného zástupce Mgr. Jiřího Prokopa, advokáta, proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2012, č. j. 10 Af 58/2011 - 305,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyni XIO.CZ, a. s. ustanovený zástupce Mgr. Jiří Prokop, advokát, domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen výrok IV. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2012, č. j. 10 Af 58/2011 - 305, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 14. 2. 2012, č. j. 10 Af 58/2011 - 305, rozhodl o žalobě společnosti XIO.CZ, a. s. tak, že výrokem I. tohoto rozsudku žalobu odmítl v té části, v níž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 3 ze dne 7. 6. 2007, č. j. 119205/07/003932/703, (dále též „rozhodnutí správce daně“) ve věci námitek proti podjatosti pracovníků správce daně, a výrokem II. citovaného rozsudku pak zamítl žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále také „žalovaný nebo finanční ředitelství“), ze dne 4. 6. 2007, č. j. 9161/07-1300-100826, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 3 (dále též „správce daně“), na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2006 ze dne 12. 5. 2006, č. j. 101909/06/003512/4248, kterým byl žalobkyni vyměřen nadměrný odpočet v částce 6532 Kč namísto požadovaného odpočtu ve výši 912 870 Kč. Výrokem III. již uvedeného rozsudku bylo rozhodnuto tak, že žádný

z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a výrokem IV. tohoto rozsudku byla žalobkyni ustanovenému advokátu Mgr. Jiřímu Prokopovi přiznána odměnu za zastupování žalobkyně před městským soudem ve výši 16 800 Kč.

Městský soud především došel k závěru, že není přípustná žaloba proti rozhodnutí ze dne 7. 6. 2007, č. j. 119205/07/003932/703, stran námitky podjatosti pracovníků správce daně. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesní povahy, kterým nejsou žalobkyni ukládány žádné povinnosti. Toto rozhodnutí také nezakládá, nemění či neruší ani závazně neurčuje veřejná subjektivní práva nebo povinnosti žalobkyně. Žalobou napadené rozhodnutí proto nemá charakter rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 s. ř. s, ale jde o rozhodnutí, které je podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno ze soudního přezkoumávání.

Ve věci samé pak městský soud došel k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 4. 6. 2007, č. j. 9161/07-1300-100826, není opodstatněná. Žalobkyně si neoprávněně uplatnila nárokovaný odpočet daně z přidané hodnoty z daňového dobropisu ze dne 17. 2. 2006 pro firmu SC Servis, s. r. o. (dále také „odběratel“) ve výši základu daně v částce 5 676 538 Kč, jehož předmět byl vymezen jako Dobropis faktury 05/0042 - dodávka XIO PS do Raiffeisenbank a. s. podle neplatné licenční smlouvy ze dne 24. 6. 2004 (dále jen „dobropis“). Žalobkyně přitom nesplnila podmínky dané ustanovením § 42 odst. 1 písm. a) a odst. 4 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Zdanitelné plnění spočívající v opravě základu daně a daně podle dobropisu nelze považovat za uskutečněné (původní zdanitelné plnění bylo řádně uskutečněno). Není také rozhodné, zda bylo uskutečněno na základě platné či neplatné licenční smlouvy. Pro věc je naopak podstatné to, že v daňovém řízení nebylo prokázáno (což ani žalobkyně netvrdila), že nedošlo k vrácení dotyčného plnění, a že je původně dodaný software stále užíván konečným spotřebitelem (jak ze strany odběratele, tak ze strany banky nedošlo k jeho vrácení). Pokud tedy nebylo sporné plnění vráceno, nemohlo ani dojít k opravě zdanitelného plnění, ani k uplatnění nároku na odpočet daně, resp. k naplnění podmínek pro uplatnění odpočtu daně z dobropisu. Městský soud rovněž neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí finančního ředitelství trpělo vytýkanými vadami, či vadami, k nimž by musel správní soud přihlížet z úřední povinnosti (např. vytýkanými vadami při výslechu svědka Š., zmanipulovaným jednáním, apod.). Ve vztahu k vyčíslené odměně za zastupování žalobkyně, přiznané ustanovenému zástupci Mgr. Jiřímu Prokopovi (výrok IV.) městský soud uvedl, že se jedná o odměnu za zastupování podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátního tarifu), která se sestává z 7 úkonů právní služby po 2100 Kč na jeden úkon (za převzetí věci včetně porady s klientem dne 2. 12. 2010, za nahlížení do spisu dne 26. 11. 2010, za doplnění kasační stížnosti ze dne 17. 12. 2010, za repliku k vyjádření žalovaného ze dne 7. 3. 2011, za vznesenou námitku podjatosti ze dne 7. 3. 2011, za doplnění kasační stížnosti ze dne 22. 3. 2011 a za účast u jednání), a ze 7 režijních paušálů á 300 Kč. Celkem tedy vyčíslil odměnu ustanovenému zástupci za právní zastoupení žalobkyně částkou 16 800 Kč.

Proti výroku IV. citovaného rozsudku městského soudu podal ustanovený zástupce - Mgr. Jiří Prokop, advokát jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) u Nejvyššího správního soudu v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že je napadený výrok městského soudu věcně nesprávný a proto nezákonný. Je tomu tak proto, že mu nebyla městským soudem přiznána odměna za 6 úkonů právní služby, včetně k nim se vztahujících režijních paušálů, konkrétně pak za 5 úkonů - porad s klientem (ze dnů 2. 12. 2010, 17. 10. 2011, 9. 12. 2011, 3. 1. 2012 a 14. 1. 2012) a za jeden úkon spočívající v účasti na jednání soudu dne 14. 1. 2012. Pokud jde o odměnu za účast na jednání soudu zdůraznil, že podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu se za jeden úkon právní služby považuje účast při úkonu správního nebo jiného orgánu a účast na jednání před soudem nebo jiným orgánem, a to za každé započaté 2 hodiny. Jelikož jednání soudu přesáhlo 2 hodiny, je zřejmé, že je rozsudek v tomto směru nezákonný. Městský soud pochybil i tím, že mu nedal možnost vyjádřit se k záměru přiznat mu odměnu pouze ve výši 16 800 Kč, což je v rozporu se zásadou předvídatelnosti soudních rozhodnutí. Výrok IV. napadeného rozsudku městského soudu je současně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z tohoto výroku není patrno, jak se městský soud vypořádal se zaslaným výčtem úkonů žalobkyni poskytnuté právní služby ze dne 17. 2. 2012 (označeným jako návrh na přiznání odměny ustanoveného zástupce). Z uvedeného výroku není ani zřejmé, z jakých skutkových či právních důvodů nepřiznal městský soud odměnu za zbývající úkony právní služby.

Žalované Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu ani správce daně se ke kasační stížnosti ustanoveného zástupce žalobkyně nevyjádřili.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podanou kasační stížnost je třeba odmítnout pro nepřípustnost.

Podle ust. § 57 odst. 1 s. ř. s. náklady řízení jsou zejména hotové výdaje účastníků a jejich zástupců, soudní poplatky, ušlý výdělek účastníků a jejich zákonných zástupců, náklady spojené s dokazováním, odměna zástupce, jeho hotové výdaje a tlumočné.

Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

Z obsahu spisu městského soudu vyplývá, že se stěžovatel (soudem ustanovený zástupce žalobkyně) domáhá kasační stížností výhradně zrušení výroku IV. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2012, č. j. 10 Af 58/2011 - 305, kterým byla stěžovateli přiznána odměna za zastupování žalobkyně ve výši 16 800 Kč, tedy v částce nižší, než kterou požadoval.

Otázkou přípustnosti kasační stížnosti, směřující výlučně do výroku o nákladech řízení, se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Naposledy tomu tak bylo v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2116/2010. V tomto rozhodnutí rozšířený senát jednoznačně judikoval právní názor, že „*Ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení*“. Jinými slovy vyjádřeno, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyložil ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, tak, že toto ustanovení soudního řádu správního nepřipouští kasační stížnost, je-li jejím jediným důvodem napadení výroku soudu o nákladech řízení. Pokud by kasační stížnost byla podána v takto jednoznačně

(čisté) podobě, musela by být pro nepřípustnost odmítnuta, byť by Nejvyšší správní soud seznal, že rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) o nákladech řízení není správné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2004, č. j. 4 Ans 1/2004 - 53, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Tak tomu je i v nyní projednávané kasační stížnosti ustanoveného zástupce advokáta Mgr. Jiřího Prokopa.

Stěžovatel svou kasační stížnost směřuje výhradně vůči výroku rozsudku městského soudu o nákladech řízení – o odměně ustanoveného zástupce – za zastupování žalobkyně v řízení před městským soudem. Kasační stížnost však nesměřuje (a ani nemůže) proti výroku o věci samé, neboť zbylými výroky rozsudku městského soudu nejsou dotčena jeho subjektivní práva jako ustanoveného zástupce žalobkyně.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodu, aby se odchýlil od svého dřívějšího názoru, že je kasační stížnost nepřípustná, směřuje-li jen do výroku rozhodnutí správního soudu o nákladech řízení.

Nejvyšší správní soud proto z uvedeného důvodu usnesením odmítl kasační stížnost stěžovatele proti napadenému výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2012, č. j. 10 Af 58/2011 - 305, jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s.], aniž by se jí zabýval meritorně.

Nad rámec uvedeného nutno poznamenat, že toto usnesení kasačního soudu neklade překážku tomu, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v mezích a rozsahu kasační stížnosti žalobkyně, doručené městskému soudu dne 27. 3. 2012, včetně jejího doplnění ustanoveným advokátem, které bylo doručeno Nejvyššímu správnímu soudu dne 26. 4. 2012.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu